

VERONIKA ZÝKOVÁ / 5. 1. 2017

O zvířatech a lidech s Terezou Kovářovou a Petrou Ptáčkovou

S režisérkou Terezou Kovářovou a produkční Petrou Ptáčkovou jsem se sešla v kavárně kina Ponrepo. Zajímala mě jejich aktuální spolupráce na filmu ZOO (nejbližší projekce proběhne 9. 1. v pražském Rock Café), ale i předchozí Skoro úplně vymyšlený film, Petřiny Animáčky a plány do budoucna.

Jak začala vaše spolupráce?

Tereza Kovářová (TK): Seznámily jsme se na UTB v roce 2009. V prváku jsem natáčela své první cvičení a byla jsem strašně vyjukaná a bála se, že udělám všechno špatně, že se ztrapním a že nedokážu, že jsem dobrý režisér. Měla jsem tu tendenci, že celý film zařídím sama, a pak jsem zjistila, že to neumím. A tak jsem se zeptala té slečny, co vypadala chytře a že v tom umí šlapat. Říkala jsem si: Takhle složité natáčení na ni nemůžu hodit. A byla to Petra Ptáčková, která se zas divila, že po ní chci tak málo věcí.

Petra Ptáčková (PP): Terka měla schopnost a vůli dotahovat věci a sama si je organizovat. Pamatuju si, že první velký úkol, který jsem pro ni měla zařídít, bylo přemluvit pána, aby nás v továrně nechal uříznout trubku. To se nakonec povedlo a Terka z toho měla strašnou radost.

TK: To bych nezvládla. Petra je člověk, který neumí vůbec lhát, ale má dobré přesvědčovací schopnosti. (smích)

PP: Taky jsem hrála v Terčině bakalářském filmu, *Podobnost čistě náhodná*, produkční, která neumí hrát, což byla moje téměř největší životní role.

TK: To je takový můj tajný fígl, že hrajou všichni sami sebe.

Jak vznikal Skoro úplně vymyšlený film?

TK: My už jsme s Petrou tehdy měly natočený jeden „velefilm“, *Aktovka*, který měl celých třináct minut a stal se na poměry naší školy strašně slavný, byly kolem něj skandály. Bylo automatické a samozřejmé, že filmy budeme točit spolu. V té době jsem začala psát scénář na motivy básně, kterou mi kdysi ukázal jeden můj kamarád. Šlo o zážitky ze Zlína a různé odpozorované situace. Tenhle projekt se protáhl na hodinu.

PP: Měl to být náš společný bakalářský film, ale my jste tehdy byli ještě dostatečně drzí, takže jsme se rozhodli, že ten film uděláme na vlastní pěst. A to se táhlo tři roky.

TK: Rozhodly jsme se, že školu nepotřebujeme a že nám nedala dostatek peněz na naše veledílo. (smích) Byla to taková mladistvá vzpoura. Tím pádem už to ale nebyl školní film, i když nám škola pomáhala.

PP: Když jsme měli film hotový, tak jsme řešili, co s ním. Protože ti všichni říkají, že kina hodinové filmy nepromítají. Když jsme ho sami vyrobili, začali jsme ho i sami promítat. Mně se líbila vize, že objíždíme kina, potkáváme diváky a bavíme se s nimi. Někoho napadlo, že bychom mohli jezdit v dodávce, kde bychom spali, to jsme pak realizovali a dva týdny jsme žili ve třech v dodávce. To bylo super.

TK: Napřed jsme film promítali v olomouckém kině Metropol. Poté postupně tam, kde byl ze strany fanoušků zájem.

PP: Fanoušci na facebooku dostali možnost hlasovat o tom, kde by film chtěli vidět. Pro nás to pak bylo jednodušší, protože jsme věděli, kde je o něj zájem. Takhle nakonec vznikl seznam dvaceti míst, kde jsme film uvedli.

Skoro úplně vymyšlený film (2013)

Podobně jako se *Skoro úplně vymyšleným filmem*, také se ZOO objíždíte kina po České republice, kde je o váš film zájem...

TK: Na rozdíl od *Skoro úplně vymyšleného filmu*, jehož vznik průběžně sledovali fanoušci, se o *ZOO* příliš nevědělo. Sice se k divákům dostal krátký film *Zoostory*, ale samotný snímek mohli vidět, až když byl dokončen. Zatím byl uveden ve dvaceti osmi městech, někde víckrát. Herečka Alice Antošovská, která ztvárnila postavu, jež propojuje víc povídek, je původem z Brna a vytvořila tam fanouškovskou základnu, takže byl film hodně nasazován v Artu i ve Scale ...

PP: Brno se tak nečekaně stalo sídlem *ZOO*. Než šel film do kin, udělali jsme v srpnu a září site specific projekce. Protože se celý film odehrává ve vlaku, vybrali jsme ve spolupráci s Českými drahami vlaková nádraží. Během projekcí jsme zažili super věci – třeba přijela parní lokomotiva a málem nám zajela plátno na točně, protože někdo někomu zapomněl říct, že má lokomotiva přijet zaparkovat do depa.

TK: Dokonce jsme kvůli tomu vyrobili vlastní plátno, 4×3 metry.

PP: Takže už jsme úplně soběstačné kino. Chybí jen ta stará dodávka, abychom byli mobilní.

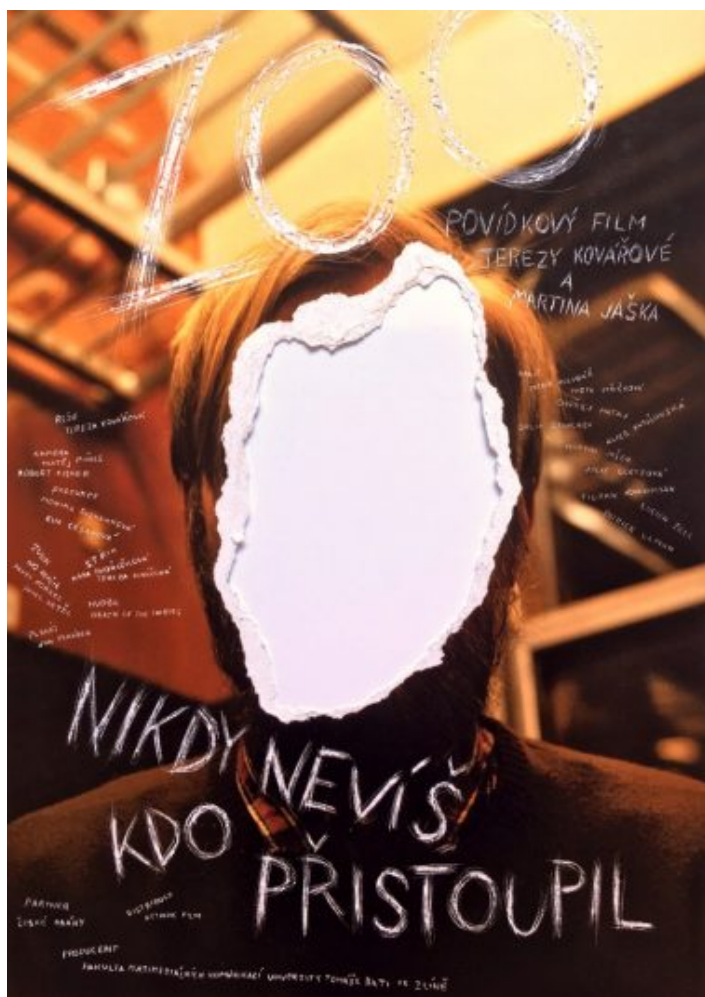
***ZOO* má zajímavý trailer, ve kterém si „zahrála“ vedle lidí i zvířata...**

PP: Koncept byl takový, že se film jmenuje *ZOO*, ale nehraje v něm žádné zvíře. Řekli jsme si tedy, že natočíme trailer ve vlaku se zvířaty.

TK: Vymysleli jsme to týden předtím, než jsme trailer chtěli natáčet, a dva týdny před premiérou... (smích)

PP: Začali jsme tedy shánět zvířata a zjistili jsme, že na Žižkově je hospoda, kde má pán pumy v kleci. Přemluvili jsme ho a říkal, že přivede mládě pumy a mládě lva. České dráhy souhlasily, že nás nechají točit na odstavném nákladovém nádraží, kde nám přistaví vagon. Věděli, že tam nějaká zvířata budou – jako kachny a slepice. Potom jsem jim to raději přiznala a paní z Českých drah byla neuvěřitelná, řekla, že pumy jsou větší kočky a jsou pro ni lepší než kachny. Všechno se až neuvěřitelně dařilo, i když to

byla produkce na poslední chvíli. No a den před plánovaným natáčením volala ta paní celá roztřesená, že tam nemůžeme točit, protože přijelo pendolino, začalo hořet a chytlo depo. Potom jsme trailer natočili, ale byli tam jen hadi, mýval... Pumpy už nemohly.

ZOO (2016)

ZOO uvedla do distribuce společnost Artnok film, kterou jsi, Petro, založila s Orlinem Stanchevem. Dalším projektem, jenž pod tuhle distribuční a produkční společnost spadá, jsou pásma nazvaná *Animáčky*. Mohla bys přiblížit, o co jde?

PP: Jde o pásma určená dětskému publiku k projekcím na školách. První pásmo bylo složené z filmů Ateliéru Animované tvorby FMK UTB, druhé z výběru animovaných filmů z českých škol (FAMU, UTB, UMPRUM). Třetí pásmo, na němž momentálně pracujeme, bude složené z evropských filmů. Zatím máme filmy z Německa, Francie a Finska. Zjistili jsme, že v zahraničí fungují distribuce, jež se starají o pásma krátkých filmů pro děti, například interfilm Berlin, který sestavuje pásma pro školy, a na ty jsme se napojili. Stále se snažíme o to, aby vybrané filmy byly zábavné a zároveň se věnovaly

aktuálním tématům.

Co vám dalo studium UTB, v případě Petry také FAMU?

PP: Na UTB jsem našla lidi, s nimiž doted' spolupracuju. Dala mi ostré a leckdy vydřené zkušenosti s tím, co obnáší film udělat. Velký rozdíl mezi UTB a FAMU je v rozpočtech a penězích, které na filmy jsou. Ale kupodivu je tam velký rozdíl také v tom, že sice na UTB tolik peněz nebylo, ale zato tam byla mnohem větší vůle lidí obětovat cokoli, třeba vlastní náklady, nejen co se týče úsilí, ale i financí, aby film mohli společně dělat.

Studenti jsou tam mnohem víc zapálení do filmu a obětaví. Na FAMU zase profesionální filmy a televizní pořady reálně dělají učitelé i studenti a je mnohem jednodušší do toho rozjetého vlaku nastoupit. Zázemí pro výrobu je tam super!

TK: My jsme si to vynahrazovali tím, že jsme se učili od sebe navzájem. Se spolužáky jsme si pomáhali a komentovali scénáře...

PP: Na UTB si zažiješ všechny druhy profesí. Poznáš, co to stojí film vyrobit ze všech možných úhlů – i když jsi produkční, tak to poznáš jako kameraman, zvukař, střihač, protože jsi u všech fází. Když na to nejsou prostředky, tak si všichni navzájem pomáhají a všichni dělají všechno, což je jedna velká nevýhoda. Ale zároveň v rámci studia a sebevzdělávání je to naopak velká výhoda.

Na čem momentálně pracujete, co připravujete?

PP: Já se teď věnuju jen televizní produkci. Produkuju stand-up show Underground Comedy na Streamu, a taky dělám na pořadu Comedy Club. Přes stand-upy jsem se dostala k producentům, kteří točí další pořady, a baví mě s nimi pracovat. Občas mi film chybí. Doufám, že se k němu za rok vrátím.

TK: Mám jeden film, který se dvěma kolegy píšeme už hrozně dlouho – byl mockrát přepisovaný a mockrát zavrhnutý Fondem kinematografie, takže čeká na lepší zítřky. Je to generační komedie o partě přátel, která nechce dospět. Chtějí spolu zůstat bydlet na věky věků, ale ono to nejde, protože ten jejich byt se prodává. A oni jsou tak zatvrzelí, že se rozhodnou sehnat peníze a byt koupit. Taky píšu dva scénáře, ne pro sebe, ale figuruju tam jako spoluscenáristka.

No a především píšu společně s kolegyní z Makedonie scénář k filmu, který byl vybrán na mezinárodní scénářistický workshop do Terstu. Zjistila jsem, že se mi líp píše s někým. *ZOO* vznikla za minimální rozpočet, protože tam nebyl nic moc zapotřebí. I styl natáčení tomu byl podřízený. Rozhodla jsem se, že to není až tak špatný nápad. Film, jemuž věřím, že bude dobrý, dělám tak, aby vznikl, i kdyby nedostal žádné peníze. Takže ten scénář, který píšeme, by mohl být totálně nízkorozpočtový, klidně i s neherci, jeden týden v létě na vodě, v kánoích, štáb spolu s herci na cestě, a může to být hotové. Půjde zase o uzavřený prostor jako v případě *ZOO*, jen se změní modul. I kdyby tedy Petra měla spoustu práce, tohle se dá pořád stihnout. (smích)